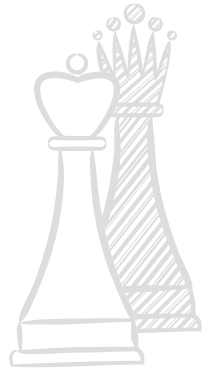

Prológus

- MEGBÍZHATÓ FORRÁSBÓL TUDOM, hogy Z-generációs szexszimbólum vagy.

Majdnem elejtem a telefonomat.

Oké, tényleg elejtem a telefonomat, de megmentem, mielőtt belecobbanna egy ammóniával teli mérőedénybe. Aztán körülnézek a kémiaateremben, és azon tűnődöm, vajon más is hallotta-e.

A többi diák vagy üzenetet ír, vagy a felszerelésével pisz-mog. Mrs. Agarwal az asztalánál úgy tesz, mintha dolgozatokat javítana, de valószínűleg erotikus Bill Nye fanfictiont olvas. Az ecetsav remélhetőleg nem halálos szaga száll fel a padomról, de az AirPods még a fülemben van.

Senki sem figyel rám, sem a videóra a mobilomon, úgy-hogy megnyomom a Lejátszás gombot a folytatáshoz.

- *Két hete írták a Time magazinban. A címlapon. Az arcképed és a felirat: „Egy Z-generációs szexszimbólum”. Milyen érzés?*

Arra számítok, hogy Zendayát látom, Harry Stylest, esetleg Billie Eilisht. Az egész BTS-t egyetlen kanapéra zsúfolódva valamelyik késő esti talkshow-ban, amivel a YouTube-algoritmus úgy döntött, hogy megetet, miután a pH-kísérlet oktatóvideója véget ért. De csak valami pasi.

Sőt, inkább csak egy fiú. Nem illik oda a piros bársonyszékbe a sötét ingével, a sötét nadrágjával, a sötét hajával, a sötét arckifejezésével. Teljesen kifürkészhetetlen, amikor mély, komoly hangon azt mondja:

– *Rossz.*

– *Tényleg?* – kérdezi a műsorvezető, Jim, James vagy Jimmy.

– *A Z-generáció rész stimmel* – válaszolja a vendég. – *A szexszimbólum nem annyira.*

A közönség bekajálja az egészet, tapsolnak és huhognak, és ekkor olvasom el a szöveget. Az áll ott, hogy *Nolan Sawyer*. A leírásban elmagyarázzák, kicsoda, de nincs rá szükségem. Lehet, hogy az arcot nem ismerem fel, de nem emlékszem az életemnek olyan pillanatára, amikor ne ismertem volna a nevét.

Íme, a Királygyilkos: a világ legjobb sakkozója.

– *Hadd mondjak valamit, Nolan! Az okos az új szexi.*

– *Még mindig nem biztos, hogy ez rám vonatkozik.* – A hangja annyira száraz, hogy azon filózom, a sajtósa hogyan dumálta rá erre az interjúra. De a közönség és a műsorvezető is nevet. Előrehajol, egyértelműen leveszi a lábáról ez a fitalembert, akinek olyan a teste, akár egy sportolónak, úgy gondolkodik, mint egy elméleti fizikus, a nettó vagyona meg annyi, mint egy szilícium-völgyi vállalkozónak. Szokatlan, jóképű csodagyerek, aki nem fogja beismerni, hogy különleges.

Kíváncsi vagyok, Jim-Jimmy-James hallotta-e, amit én. A pletykát. A szóbeszédet. A sötét híreszteléseket a sakk aranyifjáról.

– *Egyezzünk meg abban, hogy a sakk az új szexi. És te titted azzá. A sakk reneszánszát éljük, amióta játszani kezdteél. Valaki kommentálta a partijaidat, és vírusként terjedt el a TikTokon – az íróim azt mondják, SakkToknak hívják –, és most minden eddiginél többen tanulnak játszani. De kezdjük az elején! Nagy-*

mester vagy, ez a legmagasabb fokozat, amit egy sakkjátékos elérhet, és nemrég nyerted a második világbajnoki címedet – a műsorvezetőnek le kell néznie a kártyájára, mert a sima nagymesterek nem olyan híresek, mint Sawyer – Andreas Antonov ellen. Gratulálok!

Sawyer egyet biccent.

– *És most lettél tizennyolc. Mikor is?*

– *Három nappal ezelőtt.*

Három nappal ezelőtt én tizenhat lettem.

Tíz évvel és három nappal ezelőtt kaptam az első sakk-készletemet – rózsaszín és lila műanyag figurák –, és el-sírtam magam örömben. Egész nap azzal játszottam, mindenhová magammal vittem, aztán alvás közben azt ölelgettem.

Most már arra sem emlékszem, milyen érzés gyalogot tartani a kezemben.

– *Nagyon fiatalon kezdted játszani. A szüleid tanítottak?*

– *A nagyapám – feleli Sawyer. A műsorvezető elképed, mintha nem gondolta volna, hogy Sawyer ezt elmondja, de gyorsan visszanyeri a hidegvérét.*

– *Mikor jöttél rá, hogy elég jó vagy ahhoz, hogy profi legyél?*

– *Tényleg elég jó vagyok?*

A közönség megint nevet. A szememet forgatom.

– *Kezdetől fogva tudtad, hogy profi sakkozó akarsz lenni?*

– *Igen. Mindig tudtam, hogy semmit sem szeretek annyira, mint megnyerni egy sakkpartit.*

A műsorvezető felvonja a szemöldökét.

– *Semmit?*

Sawyer nem habozik.

– *Semmit.*

– *És...*

– *Mallory? – Egy kéz pihen meg a vállamon. Összerezzenek, és kitépem az egyik fülesemet. – Szükséged lenne segítségre?*

– Nem! – Mrs. Agarwalra mosolygok, a telefont a hátsó zsebembe csúsztatom. – Most fejeztem be az oktatóvideót.

– Ó, tökéletes! Mindenképpen vegyél fel kesztyűt, mielőtt hozzáadod a savas oldatot!

– Úgy lesz.

A többiek majdnem végeztek a kísérlettel. Ráncolom a homlokomat, sietek, hogy behozzam a lemaradást, és pár perccel később, amikor nem találom a tölcseéremet, és kiöntöm a szódabikarbónámat, már nem gondolok többet Sawyerre, sem arra, milyen volt a hangja, amikor azt mondta, soha semmit nem akart annyira, mint a sakkot. És alig több mint két évig eszembe sem jut. Addig a napig, amíg először nem játszunk.

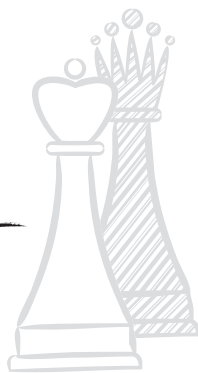
És felmosom vele a padlót.

ELSŐ RÉSZ

Nyitások

Első fejezet

Két évvel később

EASTON OKOS, MERT INGYEN bubble tea ígéretével csal elő. De buta is, mert nem várja meg, míg a csokikrémes-sajthabos teámat iszogatom, mielőtt azt mondja:

– Kérnék egy szívességet.

– Nem. – Rávigyorgok. Kiveszek két szívószálat a tartóból. Az egyiket felajánlom neki, de ügyet sem vet rá.

– Mal, még csak nem is hallottad, mit...

– Nem.

– Sakkról van szó.

– Hát, akkor... – köszönetképpen rámosolygok a lányra, aki a rendelésemet nyújtja. Tavaly nyáron kétszer, talán háromszor randiztunk, és halvány, kellemes emlékeim vannak róla. Az ajkán málnás ajakír. Bon Iver dorombol a Hyundai Elantrájában. Puha kéz, hideg a felsőm alatt. Sajnos az említett emlékek egyikében sem szerepel a neve. De a téamra azt írta, hogy Melanie, úgyhogy semmi gond.

Egymásra villantunk egy röpke, titkos mosolyt, és Eastonhoz fordulok.

– Akkor duplán nem.

– Hiányzik egy játékos. Egy csapatversenyre.

– Nem játszom többé. – Megnézem a telefonomat. 12:09 van. Még huszonegy perc, mielőtt vissza kell mennem a mű-

helybe. Bob, a főnököm nem éppen kedves, megbocsátó ember. Néha kétlem, hogy egyáltalán ember. – Ezt ígyuk meg kint, mielőtt a délutánt egy Chevy Silverado alatt töltöm.

– Ne már, Mal! – Easton haragosan néz rám. – Ez sakk. Még játszol.

Amikor a húgom, Darcy hatodikos tanárnője bejelentette, hogy elküldi az osztály tengerimalacát egy „északi farma-ra”, és Darcy nem tudta kideríteni, a farm valóban létezik-e, úgy döntött, elrabolja. A malackát, nem a tanárt. Így az elmúlt évben együtt éltem Elrabolt Góliáttal, és ezt az időt azzal töltöttük, hogy megtagadtuk tőle a vacsoránk maradékát, mivel az állatorvos, akit nem engedhettünk meg magunknak, térden állva könyörgött nekünk, hogy fogjuk diétára. Sajnos Góliát hátborzongatóan képes bámulással megadásra bírni az embert.

Pont, mint Easton. Az arckifejezésükből ugyanaz a tiszta, hajthatatlan makacsság árad.

– Nem én! – A teámat szopogatom. Isteni! – Elfelejtettem a szabályokat. Mit is csinál a kis lovacska?

– Nagyon vicces!

– Nem, komolyan, melyik is a sakk? A vezér meghódítja Catant anélkül, hogy elhaladna a go...

– Nem azt kérem, hogy azt csináld, amit régen.

– *Mit* csináltam régen?

– Tudod, amikor tizenhárom voltál, és az összes kölyköt megverted a Paterson Sakk-klubban, aztán a tiniket, végül a felnőtteket? És New Yorkból hoztak embereket, hogy megalázd őket? *Arra* nincs szükségem.

Igazából tizenkettő voltam, amikor ez történt. Jól emlékszem rá, mert apa ott állt mellettem, a keze melengette a csontos vállamat, és büszkén kijelentette: *Egyetlen partit sem nyertem Mallory ellen, mióta egy éve betöltötte a tizenegyet. Rendkívüli teremtés, igaz?* De ezt nem jegyzem meg, helyette lezuttyanok egy fűfoltra egy alig élő rézvirágokkal

teli virágágyás mellé. Senkinek sem kedvence az augusztus New Jersey-ben.

– Emlékszel, mi volt a bemutatópartijaim felénél? Amikor majdnem elájultam, és mindenkinek megmondtad, hogy lépjen hátra...

– És odaadtam neked a gyümölcslevemet. – Easton leül mellém. Rápillantok a tökéletesen kihúzott szárnyas tusvonalára, aztán az olajfoltos kezeslábasomra, és klassz, hogy van, ami sosem változik. A maximalista Easton Peña, akinek mindig van egy terve és hozzá egy zűrös társa, Mallory Greenleaf. Első óta osztálytársak vagyunk, de nem igazán beszéltünk egymással, mielőtt tízévesen csatlakozott volna a Paterson Sakk-klubhoz. Bizonyos szempontból már teljesen kiforrott volt. Már akkor is az az elképesztő, makacs szerzet volt, aki ma is.

Te tényleg szívesen játszol ezzel a szarral? – kérdezte, amikor összeraktak minket egy partira.

Te nem? – kérdeztem vissza döbbenten.

Dehogy. Csak sokféle tanórán kívüli tevékenységre van szükségem. A főiskolai ösztöndíjak nem nyerek el magukat. Négy lépésben mattot adtam neki, és azóta is imádom.

Vicces, hogy Eastonnek soha nem volt annyira fontos a sakk, mint nekem, de sokkal tovább kitartott mellette. Milyen fura szerelmi háromszög a miénk!

– Akkor tartozol a gyümölcsléért. Gyere el a tornára! – utasít. – Szükségem van egy négyfős csapatra. Mindenki más nyaral, vagy nem tudja, mi a különbség a sakk és a dáma között. Még nyerned sem kell. És jótékonyági esemény.

– Milyen ügyet támogat?

– Számít az?

– Persze. Egy jobboldali agytröszt kap pénzt? A következő Woody Allen filmet támogatjuk? Vagy egy kitalált betegséget, mint a hisztéria vagy a gluténérzékenység?

– A gluténérzékenység *nem* kitalált.

– Tényleg?

– Igen. És a torna... – Vadul pötyög a telefonján. – Nem találom, de rövidre zárhatnánk ezt? Mind a ketten tudjuk, hogy igent fogsz mondani.

Sötéten nézek rá.

– Nem tudjuk.

– Talán *te* nem.

– Nekem van gerincem, Easton.

– Hogyne. – Agresszívan, kihívóan rágja a tápióka golyóit, hirtelen inkább hasonlít grizzly medvére, mint tengerimalacra.

Egyértelműen emlékszik kilencedikre, amikor rádumált, legyek az alelnöke, amikor az osztályelnökségért indult. (Veszítettünk. Súlyos vereség volt.) És tizedikre, amikor Missy Collins pletykákat terjesztett, és engem kért meg, hogy törjem fel a csaj Twitterét. Tizenegyedikre is, amikor Mrs. Bennettet játszottam a *Büszkeség és balítélet* musicalben, amit ő írt és rendezett. Dacára a jobbik eszemnek és a féloktávós hangterjedelmeknek. Valószínűleg végzősként is benne lettem volna valami idiótaságban, ha a dolgok otthon nem... Hát, pénzügyi szempontból nem állnak túl rózsásan. És emiatt nem a műhelyben dolgoznék minden szabad másodpercben.

– Tudjuk, hogy képtelen vagy nemet mondani – jegyzi meg Easton. – Úgyhogy csak mondj igent!

Megnézem a telefonomat. Még húsz perc van a szünetből. Ma rekkenő a hőség. Már benyakaltam a teámat, és érdeklődve nézem az övét. Harmatos dinnye, a második kedvenc ízesítésem.

– Sok dolgom van.

– Micsoda?

– Randizom.

– Kivel? A húsevő növényes pasival? Vagy a Paris Hilton hasonmással?

- Egyikkel sem. De majd találok valakit.
- Ne már! Így együtt lehetünk, mielőtt elmegyek főiskolára.

Felülök, a könyökéhez ütöm a könyököm.

- Mikor indulsz?
- Alig két hét múlva.
- *Micsoda? Most* érettségiztünk, kábé...
- Kábé három hónapja? Augusztus közepéig Coloradóba kell érnem az orientációra.

– Ó! – Mintha felébredtem volna a kora délutáni szunyókálásból, és már sötét lenne. – Ó! – ismétlem kicsit döbbsen. *Tudtam*, hogy eljön ez, de valahol a húgom mononukleózisa, az anyám kórházban töltött hete, a *másik* húgom mononukleózisa, és a sok bevállalt extra műszak között biztosan elveszítettem az időérzékeimet. Ez rémisztő. Soha nem volt olyan, amikor *nem* egy városban éltem Eastonnal. Soha nem volt olyan, hogy *ne* találkozzunk hetente egyszer, hogy *Dragon Age*-et játszunk, a *Dragon Age*-ről beszéljünk, vagy *Dragon Age* végigjátzásokat nézzünk.

Talán új hobbikra van szükségünk.

Megpróbálkozom egy mosollyal.

- Azt hiszem, repül az idő, ha az ember jól érzi magát.
- És *így van*, Mal? Jól szórakozol? – Összehúzott szemmel néz rám, és felnevetek. – Ne *nevess!* Folyton dolgozol. Amikor nem, a húgaidat furikázod, vagy orvoshoz viszed az anyukádat, és... – A kezével végigsimít sötét fűrtjein, és kócosan hagyja. Ez jól jelzi, mennyire ingerült. Tíz-es skálán hétre saccolnám. – Te voltál a legjobb az osztályunkban. Matematikusi vagy, és *bármit* meg tudsz jegyezni. Három ösztöndíjajánlatot kaptál, az egyikkel velem jöhetnél a Boulderre. De úgy döntöttél, nem jössz, és most úgy tűnik, itt *ragadtál*, nem látszik a vége, és... tudod, mit? A te döntésed, és tisztelek érte, de legalább megengedhetnéd magadnak, hogy egy szórakoztató dolgot tegyél. Egyvalamit, amit élvezel.

Nézem a kipirult arcát egy, két, három másodpercig, és majdnem nyitom a szám, hogy elmondjam, az ösztöndíjak ugyan kifizetik a főiskolát, de a ház jelzőlogót nem, sem a testvéred görkorcsolyatáborát, vagy a másik húgod elrabolt kisállatának C-vitaminnal dúsított tápját, sem semmit, ami ahhoz kell, hogy elolvadjon a gyomrod mélyére tapadt büntudat. De csak majdnem. Az utolsó pillanatban félrenézek, és a „félre” éppen a telefonom felé irányul.

12:24 van. Francba!

– Mennem kell.

– Mi? Mal, mérges vagy? Nem akartam...

– Nem. – Rávillantok egy vigyort. – De vége a szünetemnek.

– Csak *most* értél ide.

– Aha. Bob nem rajong az emberséges beosztásért és a munka-élet egyensúlyért. Van rá esély, hogy *nem* tervezed meginni azt a teát?

Elég erősen forgatja a szemét ahhoz, hogy meghúzza egy izmát, de felém nyújtja az italát. Összeöklözünk, amikor el-sétálok.

– Szólj majd a tornáról! – kiáltja utánam Easton.

– Már megtörtént.

Nyögés. Aztán komolyan, jelentőségteljesen utánam szól:

– Mallory – amitől megfordulok, hiába fenyeget Bob leheletének búze, ahogy rám ordít, mert elkéstem. – Figyelj, nem akarlak kényszeríteni semmire. De régen az egész életed a sakk volt. És most még egy jó ügyért sem akarsz játszani.

– Mint a gluténérzékenység?

Megint a szemét forgatja, én meg nevetve kocogok vissza a melóba. Alig érek oda időben. Összeszedem a szerszámaimat, aztán eltűnök a Silverado alatt, amikor rezeg a telefonom. Képernyőkép egy szórólapról. Az áll rajta: *Klubok*

olimpiai csapatversenye. NYC vidéke. Együttműködő partner az Orvosok Határok Nélkül.

Elmosolyodom.

MALLORY: oké, ez jó jótékonyság

BRET EASTON ELLIS: Megmondtam. És:

Elküld egy webdokilinket a gluténérzékenységről, ami úgy tűnik, valóban létezik.

MALLORY: oké, szóval TÉNYLEG van ilyen

BRET EASTON ELLIS: Megmondtam.

MALLORY: Ugye tudod, hogy ez a jelmondatod

BRET EASTON ELLIS: Az az „Igazam volt” lenne.

Szóval jössz a tornára?

Felhorkanok, és majdnem azt írom, hogy *nem*. Majdnem emlékeztetem, pontosan *miért* nem sakkozom soha többé.

De aztán elképzelem, hogy hónapokig távol lesz főiskolán, én meg itt vagyok egyedül, és próbálok beszélgetni a legutolsó *Dragon Age* végigjátszásról valami random randipartneremmel, aki csak smárolni akar. Arra gondolok, hogy hazajön hálaadásra. Talán felnyírt haja lesz, vegánságra vált, odalesz a tehénmintaért. Talán új ember lesz. A szokásos helyeinken fogunk találkozni, nézzük a szokásos sorozatainkat, pletykálunk azokról, akikről szoktunk, de nem lesz ugyanaz, mert addigra új emberekkel találkozott, új dolgokat látott, új emlékeket szerzett.

Félelem nyilall a mellkasomba. Félelem, hogy meg fog változni, ki fog virágozni, és soha többé nem lesz ugyanaz.

De én igen. Itt fogok stagnálni Patersonban. Nem fogjuk ki-
mondani, de tudni fogjuk.

Úgyhogy azt gépelem:

MALLORY: ok. utolsó hepaj

BRET EASTON ELLIS: Látod? Igazam volt.

MALLORY: 🖐️

MALLORY: Azzal fizeted vissza, hogy jövő héten te
viszed a hűgaimat a táborba, hogy több műszakot
vállalhassak.

BRET EASTON ELLIS: Mal, ne!

BRET EASTON ELLIS: Mal, kérlek! Bármi mást.

BRET EASTON ELLIS: Mal, RÉMISZTŐEK.

MALLORY: 😺

– Hé, Greenleaf! Nem azért fizetlek, hogy az Instagramot
böngészd vagy avokádós szendvicseket vegyél. Láss munká-
hoz!

A szememet forgatom. De csak belül.

– Rossz generáció, Bob.

– Tök mindegy. Láss munkához!

Az overálomba csúsztatom a telefonomat, sóhajtok, és
pontosan ezt teszem.

- MAL, SABRINA BELECSÍPETT a karomba, és pöcsleheletnek nevezett!

- Mal, az előbb beleásított az arcomba az undorító, büdös, *pöcsleheletével!*

Felsóhajtok, tovább készítem a húgaim zabkásáját. Fehér, fölözött tej, cukor nélkül vagy jön a „Ledöflek, Mal. Hallottál már arról, amit *egészségnek* hívnak?” (Sabrina). Magyarázó, sajátmárkás magyarázókrém, banán és „Tennél bele még egy kis magyarázókrémet, légszi? Próbálok harminc centit nőni nyolcadik előtt!” (Darcy).

- Mallory, Darcy az előbb *rámfingott!*

- Nem, Sabrina baromarc, aki seggtávolságba helyezte magát.

Szórakozottan lenyalom az olcsó magyarázókrémet a kanálról, és arról fantáziálok, hogy körömlakklemosót öntök a zabkására. Csak egy cseppet. Talán kettőt.

Lenne néhány hátránya, például annak a két embernek a korai halála, akiket a világon a legjobban szeretek. De az előnyök? Verhetetlenek. Nem kapnék többé éjkezesi, valószínűleg veszett lábujjharapást Góliáttól. Soha többé nem kellene ádáz szóbeli bántalmazás elviselnem azért, mert kimosom Sabrina pink melltartóját, rossz helyre teszem Sabrina pink melltartóját, állítólag ellopom Sabrina pink melltartóját, és nem követem Sabrina pink melltartójának hollétét. Soha többé nem bámulnának rám ijesztően Timothée Chalamet poszterei a falakról.

Csak én lennék, ahogy a bökömet élesítem a New Jersey-i börtöncellám békés csendjében.

- Mallory, Darcy totál kakipaca...

Leejtem a kanalat, és a fürdőszobába masírozom. Kábé három lépés. A Greenleaf-rezidencia kicsi és nem túl hitelképes.

– Ha nem fogjátok be – mondom a legkeményebb, reggel nyolc órás hangomon –, elviszlek titeket a termelői piacra, és elcseréllek titeket szőlőre.

Valami fura dolog történt tavaly. Szinte egyik napról a másikra a két édes kis gombóckám, akik addig legjobb barátok voltak, rivális mocsári banyákká változtak. Sabrina tizenégy lett, és úgy kezdett viselkedni, mintha túl menő lenne ahhoz, hogy genetikailag hozzánk tartozzon. Darcy pedig tizenkettő lett, és... nos, Darcy ugyanolyan maradt. Mindig olvas, mindig koraérett, mindig jobb megfigyelő, mint az a saját érdeke lenne. És azt hiszem, Sabrina ezért használta a pénzét arra, hogy új zárat vegyen, és kirúgja őt a közös szobájukból. (Én fogadtam be Darcyt, ez Timothée Chalamet Mona Lisa-hatású szemének és a közelgő vesztségnek az oka.)

– Te jó ég! – Darcy a szemét forgatja. – Nyugi, Mallory!

– Igen, Mallory. Lazítsd el a popsilyukad!

Ja, igen. Az egyetlen eset, amikor ezek a hálátlanok ki tudnak jönni egymással? Amikor összefognak ellenem. Anya azt mondja, ez a pubertás. Én arra hajlok, hogy az ördög szállta meg őket, de ki tudja? Azt biztosan tudom, hogy a könnyörgés, a könnybe lábadt szem, sőt, ha csak észszerű próbálsz lenni velük, nem hatásos technikák. A gyengeség bármilyen kimutatott jelét megragadják, kihasználják, és végül zsarolással mindig rávesznek, hogy nevetséges dolgokat vegyek nekik, például Ed Sheeran-testpárnákat, vagy tengerimalacoknak szánt végzős kalapokat. A mottóm: *uralkodj félelemmel!* Sose tárgyalj ezekkel a hormonokkal túlfűtött, anarchikus, vérszomjas cápákkal.

Istenem, annyira imádom őket, hogy sírni tudnék!

– Anya alszik! – sziszegem. – Esküszöm, ha nem maradtok csendben, felírom a *pöcslehelet* és a *baromarc* szavakat a homlokotokra alkoholos filccel. És így küldelek ki titeket a világba.

– Ezt talán átgondolhatnád – jegyzi meg Darcy, felém lóbálva a fogkeféjét –, vagy rád uszítjuk a Gyermekvédelmi Szolgálatot.

Sabrina bólint.

– Valószínűleg még a rendőrséget is.

– Megengedheti ő magának a jogi költségeket?

– Kizárt! Sok szerencsét a túlhajtott, alulfizetett, kirendelt védőügyvéddel, Mal.

Nekidőlök az ajtófélfának.

– Na, *most* egyetértetek valamiben.

– Mindig egyetértettünk abban, hogy Darcy egy pöcslehet.

– Én nem... te luvnya!

– Ha felébresztitek anyát – fenyegetőzöm –, mindkettőtöket lehúzzom a vécén...

– Ébren vagyok! Nem kell eldugítani a csöveket, édesem.

– Megfordulok. Anya végigcsoszog a folyosón, ingatagon áll a lábán, és összeszorul a gyomrom. A reggelek durvák voltak az elmúlt hónapban. Igazából egész nyáron. Visszapillantok Darcyra és Sabrinára, akik legalább *most* képesek bűnbánó képet vágni. – Na, *most*, hogy már a tyúkokkal keltem, megölhetem a kedvenc matrjoska babáimat?

Anya szeret azzal viccelődni, hogy a húgaim és én a tejfelszőke hajunkkal, mélykék szemünkkel és ovális, rózsás arcunkkal egymás kicsit kisebb verziói vagyunk. Talán Darcy örökölte az összes szeplőt, Sabrina pedig teljesen magáévá tette a képfilteres kinézetet, én meg... Ha nem lenne annyi ötdolláros bohón sikkes szerelés a jótékonysági boltban, nem úgy néznék ki, mint egy Alexis Rose cosplayer. De emellett is kétségtelen, hogy a három Greenleaf lányt sütiformával készítették. És nem anyáéval, tekintve az egykor sötét, *most* már őszülő haját és napbarnított bőrt. Ha bánja is, hogy ennyire apára ütöttünk, sosem említi.

– Miért vagytok fent? – kérdezi Darcy homlokánál, aztán továbbmegy Sabrinához. – Edzéseitek van?

Sabrina ledermed.

– Én csak jövő héten kezdek. Valójában *soha* nem fogok kezdeni, ha valaki nem írat be a Junior Görkorcsolya Egyesületbe, aminek a határideje *jövő péntek*...

– Péntekig befizetem a pénzt – nyugtatom meg.

Borúlátóan, bizalmatlanul néz rám. Mintha már túl sokszor törtem volna össze a szívét a pocsek szerelői fizetésemmel.

– Miért nem fizethetsz ma?

– Mert szeretek veled játszózni, mint pók a prédájával. És mert extra műszakokat kell vállalnom a műhelyben, hogy ki tudjam fizetni.

Sabrina összehúzza a szemét.

– Nincs meg a pénz, igaz?

Kihagy a szívverésem.

– Persze, hogy megvan.

– Mert *gyakorlatilag* felnőtt vagyok. És McKenzie azon a fagyasztott joghurtos helyen dolgozik, úgyhogy megkérhetném, hogy...

– *Nem* vagy felnőtt. – Fizikai fájdalmat okoz a gondolat, hogy Sabrina aggódik a pénz miatt. – Sőt, az a pletyka járja, hogy gyíkarc vagy.

– Ha már dolgokat kérünk és érünk el – szakít félbe Darcy fogkrémmel teli szájával –, Góliát még mindig magányos és depressziós, és barátnő kell neki.

– Hm. – Gyorsan végiggondolom, mennyi ürüléket tudna termelni két Góliát. Jaj! – Egyébként Easton volt kedves felajánlani, hogy jövő héten elvisz titeket táborba. És nem kérem, hogy legyetek jók, normálisak vagy akár csak tűrhetőek a kedvéért, mert vele is szeretek játszózni. Szívesen.

Kimegyek a fürdőszobából, és becsukom magam mögött az ajtót, de még észreveszem, ahogy a hűgaim tágra

nyílt szemmel egymásra néznek. Régóta és szenvedélyesen imádják Eastont.

– Ma cukin nézel ki – mondja nekem anya a konyhában.

– Kösz! – Megmutatom neki a fogamat. – Fogselymeztem.

– Szép. Zuhanyoztál is?

– Húha, nyugi! Nem vagyok divatinfuenszer.

Anya felnevet.

– Nem a kezeslábasodban vagy.

– Overallnak hívják. De köszi a próbálkozást. – Lenézek a fehér pólóra, amit betűrtem egy sárga hímzett szoknyába.

– Nem a műhelybe megyek.

– Randi? Rég volt már.

– Nem randi. Megígértem Eastonnek, hogy... – Elhallgatok.

Anya fantasztikus. A legkedvesebb, legtürelmesebb ember, akit csak ismerek. Valószínűleg nem bánná, ha elmondanám neki, hogy egy sakkturnára megyek. De ma reggel botot használ. Az ízületei duzzadtnak és gyulladtnak látszanak. És három éve nem használtam az s betűs szót. Miért szakítanám meg most ezt a sorozatot?

– Pár hét múlva elmegy a Boulderre, úgyhogy együtt lógunk New Yorkban.

Anya arckifejezése elsötétül.

– Bárcsak meggondolnád magad azzal kapcsolatban, hogy folytasd a tanulást...

– Anya! – nyafogok a legmegbántottabb hangon, amire csak képes vagyok.

Több próbálkozás és sok tévedés után rájöttem, hogyan érhetem el, hogy anya leszálljon rólam. Arra célozgatok, hogy egyáltalán nem akarok főiskolára menni, és valahányszor felhossa a témát, tragikusan fáj, hogy nem tartja tiszteletben a döntéseimet. Lehet, hogy nem ez az igazság, és nem rajongok azért, hogy hazudok neki, de az ő érdekében

teszem. Nem akarom, hogy a családomban bárki azt higgye, bármivel is tartozik nekem, vagy bárkinek büntudata legyen a döntéseim miatt. Nem kellene, hogy rosszul érezzék magukat, mert ebből semmiről sem *ők* tehetnek.

Kizárólag én.

– Igaz. Igen, bocsánat. Hát, izgalmas, hogy együtt lógsz Eastonnal.

– Az?

– Persze. Fiatal vagy, tizennyolc éves dolgokat csinálsz.

– Sóvárogva néz rám. – Csak örülök, hogy kivettél egy szabadnapot. YALO, meg ilyenek.

– Az YOLO, anya.

– Biztos vagy benne?

Nevetek, miközben felkapom a táskámat, és arcon csókolom őt.

– Este jövök. Megleszel egyedül a hálátlanokkal? Három lehetséges kaját hagytam a hűtőben. És Sabrina totál dög volt múlt héten, úgyhogy, ha McKenzie meghívja őt, *ne* hagyj, hogy átmenjen hozzájuk!

Anya felsóhajt.

– Ugye tudod, hogy te is a gyerekem vagy? És hogy nem kellene itt rostokolnod, hogy velem együtt legyél szülő?

– Hé! – Megjátsszom, hogy a homlokomat ráncolom.

– Nem végzek jó munkát? Törjek bele még több allergia-gyógyszert a háрпиák reggelijébe?

Azt akarom, hogy anya megint nevessen, de ő csak a fejét csóválja.

– Nem tetszik, hogy meglepődöm azon, ha adsz magadnak egy szabadnapot. Vagy, hogy Sabrina rád néz, amikor pénzre van szüksége. Ez nem...

– Anya. *Any!* – Olyan őszintén mosolygok rá, amennyire tudok. – Esküszöm, minden rendben.

De valószínűleg nincs. Már mint bármi is rendben.

Van valami borzasztóan nem-rendben abban, hogy a családom memorizálta a reumatoid artritisz Wikipédia oldalát. Hogy az anya szája körüli ráncokból tudjuk, rossz napja lesz-e. Hogy tavaly el kellett magyaráznom Darcynak, hogy a *krónikus* azt jelenti, örökké. Gyógyíthatatlan. Nem fog elmúlni.

Anyának mesterdiplomája van biológiából, és orvosi író. És piszok jó. Egészségügyi oktatóanyagokat, élelmiszer- és gyógyszerügyi dokumentumokat, menő kutatási tervezeteket ír, amik több millió dollárt nyerne az ügyfeleinek. De szabadúszó. Amikor apa velünk volt, és anya rendszeresen tudott dolgozni, ez nem jelentett gondot. Sajnos ez többé nem játszik. Egyes napokon a fájdalom olyan erős, hogy alig tud kikelni az ágyból, nemhogy projekteket vállalni, és a hihetetlenül nyakatekert társadalombiztosítási fogyatékosági kérvényét eddig négyszer utasították el. De legalább én itt vagyok. Legalább megkönnyíthetem számára a dolgokat.

Úgyhogy talán, csak talán, nem lesz baj. Tényleg.

– Pihenj, rendben? – A két kezembe fogom az arcát. Kábé hét szürke karika van a szeme alatt. – Bújj vissza az ágyba! A lényecskék majd elszórakoztatják magukat.

Ahogy kimegyek, hallom Sabrina és Darcy nyivákolását a konyhában a zabpelyhük miatt. Az agyamba vésem, hogy tankoljak fel körömlakklemosóból, aztán amikor látom, hogy Easton kocsija befordul a sarkon, integetek neki, és végigszaladok az utcán.

És azt hiszem, így kezdődik életem hátralevő része.

Második fejezet

- EZ EGY SVÁJCI rendszerű verseny. Úgy nagyjából. De nem igazán.

Easton maga köré gyűjti a csapatunkat, mintha ő lenne Tony Stark, aki eligazítást tart a Bosszúállóknak, de elmés egysorosok helyett a Paterson Sakk-klub kitűzőit osztja ki nekünk. Biztosan van vagy háromszáz ember a Fulton Stall Market második emeletén, és csak én nem kaptam meg a lazaelegancia-memót.

Hoppá.

- Mindegyikünk négy partit játszik – folytatja. – Mivel ez jótékonyági rendezvény, és mivel a tornán amatőrök is részt vehetnek, a FIDE-ranglista használata helyett a játékosok a saját maguk által bevallott képességeik alapján kerülnek párba.

A FIDE-nek, a World Chess Federationnek, azaz a Nemzetközi Sakkszövetségnek (a betűszó miért nem WCF? Nem biztos, de gyanítom, hogy a francia nyelvhez van köze, akár csak a betűszó „fidj” kiejtéséhez...) bonyolult rendszere van a játékosok képességi szintjének meghatározására, és annak alapján rangsorolják őket. Mindent tudtam róla, amikor hétévesen a sakk megszállottja voltam, és nagykorom-

ban sellő és nagymester akartam lenni. Viszont mostanra a bürokratikus cucc nagy részét elfelejtettem, valószínűleg kiszorították a hasznosabb információk, például hogy hogyan a legjobb krimpelni egy sorkapcsot, vagy a *Hogyan ússzunk meg egy gyilkosságot* első három évadának cselekménye. Csak arra emlékszem, hogy ranglistapont szerzéséhez a FIDE által szponzorált versenyeken kell részt venni. Amit persze időtlen idők óta nem csináltam, mert időtlen idők óta nem játszottam.

Négy éve, öt hónapja és két hete, és nem, nem alacsonyodom le addig, hogy számoljam.

– Szóval magunknak kell jelentenünk a tudásszintünket? – kérdezi Zach. A Montclairben elsős, azután csatlakozott a Paterson Sakk-klubhoz, miután én elmentem, és vannak ambíciói, hogy profivá váljon. Egyszer talákoztam vele Oscarnál, és nem rajongok érte, többek között azért, mert hajlamos beszélgetéseket kisiklatni a FIDE-ranglistahelyezése (2546) random emlegetésével, mert képes órákon át monologizálni a FIDE-ranglistahelyezéséről (2546), és mert képtelen megérteni, hogy nem akarok vele randizni, mindegy, mennyi a FIDE-ranglistahelyezése (2546).

De ő még mindig jobb, mint a negyedik tagunk, Josh, aki azokról a többszöri célozgatásairól híres, miszerint Easton kicsit kevésbé lenne meleg, ha legalább egyszer smárolna vele.

– Mivel én vagyok a csapatvezető, már elintéztem, és bejelentettem a szinteket – közli velünk Easton. – Már...

– Miért te vagy a vezető? – kérdezi Zach. – Nem emlékszem, hogy tartottunk volna választást.

– Akkor csapatdiktátor vagyok – sziszegi Easton. A pólómra erősítem a kitűzött, hogy elrejtsem a mosolyomat. – Malloryt a legmagasabb kategóriába tettem.

Leejtem a karomat.

– Easton, *alig* játszottam már vagy...

– Zach is a legmagasabban van. Én a harmadik legmagasabban – folytatja ügyet sem vetve rám. Aztán Joshra néz, és a hatás kedvéért megáll. – Te a legalacsonyabban.

Josh szívből elneveti magát.

– Viccet félretéve, melyik kategóriába... – Easton tovább nézi, olyan komolyan, mint a halál és az adók, és a fiú végül lesüti a szemét.

– A PSK ismeri a keresési előzményeidet? – kérdezem Eastont, amikor már csak ketten vagyunk, és a terem felé tartunk.

– Miért?

– Kizárt, hogy szabad akaratodból vagy itt ezzel a kettővel. Szóval vagy megtudták a csápos pornót, vagy...

– *Nincs* csápos pornó. – Lángoló tekintettel néz rám. – A klub vezetője megkért, hogy állítsak össze egy csapatot. Nem mondhattam nemet, mert ajánlólevelet írt a fősulihoz. Egyszerűen kihasználta a tényt, hogy tartozok neki egy szívesseggel. – Átfurakszik két öltönyös férfi mellett, hogy eljusson a torna területére. – Mint te, amikor rám löcsölted a húgaidat.

– Ezt érdelem, amiért ide hoztad Zachet a seggébe dugott bátyjával együtt.

– Á, Zach. Bárcsak tudnánk, mi a FIDE-ranglistahelyezéssel!

Felnevetek.

– Talán meg kellene kérdeznünk tőle, és...

Besétálunk az ajtón, és elakad a hangom.

A nyüzsgő teremben a zaj elhalkul, majd elnémul.

Emberek sétálnak körülöttem, mellettem, nekem, de én földbe gyökerezett lábbal állok, ledermedve, képtelen vagyok arrébb mozdulni.

Asztalok. Számtalan asztalt toltak össze, hogy hosszú, párhuzamos sorokat alkossanak, sok-sok sort, amiket kék-

fehér terítő borít, és mindkét oldalukon összecsucskható székek állnak, és minden két szék között...

Sakktáblák.

Több tucát. Több száz. Nem jók, még az ajtóból is látom, hogy régiiek és olcsók, a bábuk csorbák és rosszul faragottak, néhány mező piszkos és elszíneződött. Körülöttem mindenfelé ronda, össze nem illő kiegészítők. A teremben érződő szag olyan, mint egy gyerekkori emlék ismerős és egyszerű illatjegyekkel: fa, filc, verejték és állott kávé, apa aftershave-jének bergamottillata, otthon, tartozni valamihhez, áruházi, boldogság és...

– Mal? Jól vagy? – Easton homlokráncolva rángatja a káromat. Szerintem nem most kérdezte először.

– Aha. Aha, én... – Nagyot nyelek, az segít. A pillanat megtörik, a szívverésem lelassul, és csak egy lány vagyok, talán kicsit remegő térdekkel. Ez csak egy terem, amiben állok. A sakkfigurák csak cuccok. Dolgok. Van világos, van sötét. Van, amelyik bármelyik szabad mezőre léphet, mások nem annyira. Kit érdekel? – Innom kell valamit.

– Crystal Light van nálam. Epres. – Odaadja a kulcsát. – Undorító!

– Srácok! – jön oda hozzánk Zach a hátunk mögül. – Ne akadjatok ki, de naggggyon nagy neveket láttam itt sétálgatni. Nemzetközi arcok.

Easton eltúlzottan kapkod levegő után.

– Harry Styles?

– Mi? Nem.

– Malala?

– Nem.

– Úristen, Michelle Obama? Szerinted dedikálja a zsebkönyvet?

– Nem... Rudra Lal. Maxim Alekszejev. Andreas Antonov. Yang Zhang. Híres sakkozók.

– Áh! – Easton bólint. – Szóval hétköznapi, egyáltalán nem híres emberek?

Imádom nézni, ahogy Easton húzza Zach agyát, de én *igenis* ismerem ezeket a neveket. Nem tudnám arcról beazonosítani őket, de a leglázasabb sakkmegszállott korszakomban tanulmányoztam a játszmáikat könyvekben, szimulációs szoftvereken, YouTube-oktatóvideókon. A régi benyomások gyorsan a felszínre törnek az agyamban, mintha a rég nem használt szinapszisok dadogva felébrednének.

Lal: változatos nyitások, pozicionális játék.

Antonov: trükkös, de technikás.

Zhang: számító, lassú.

Alekszejev: még fiatal, egyenetlen teljesítményű.

Félresöpröm az emlékeket, és megkérdem:

– Mit keresnek egy amatőr tornán?

– A versenyigazgatónak jó kapcsolatai vannak a sakkvilágban, egy jóhírű New York-i sakk-klub tulajdonosa. Ráadásul a győztes csapat húszezret kap az általuk választott játékonysági célra. – Összedörzsöli a kezét, mint egy rajzfilmgonosz. – Remélem, játszhatok a nagyagyúk ellen!

– Szerinted legyőzheted őket? – Easton szkeptikusan felvonja a szemöldökét. – Ők nem profik?

– Nos, edzek – Zach nem létező morzsákat söpör le a zakójáról. – A ranglista-helyezésem 2546 – a szemünket forgatjuk –, és Lal nincs éppen csúcsformában. Láttatok veszíteni Sawyer ellen az Ubud Internationalen két hete? Kínos volt.

– Sawyer ellen mindenki kínos – jegyzi meg Josh.

– Nos, sokan kínosak *ellenem*.

Easton szeme rángatózik.

– Sawyerhez hasonlítod magad?

– Azt mondják, hasonló a játéktílusunk...

Köhögéssel rejtek el egy horkanást.

– Tudjuk, kivel párosítottak minket össze?

– Nagyjából. – Easton feloldja a telefonját, és mindenkinek elküld egy képernyőképet a szervezők e-mailjéről. – Nem tudjuk, *kivel* kerülünk szembe, mivel ez csapatverseny. De Mal, te vagy a PSK elsőszámú játékosa, és összepárosítottak a Marshall Sakk-klub elsőszámú játékosával. Ötödik sor, harmincnegyedik tábla. Jó hír, te vagy a világos. Az első kör öt perc múlva kezdődik. Az időkorlát kilencven perc, aztán jön a második kör. Úgyhogy indulnunk kéne. – Easton a karomat rángatja. – Nem akarjuk megvártni Lalt egy alapos seggberúgással, igaz, Zach?

Nem tudom, hogy Zach felismeri-e a cinkelést. Felfújja magát, és a táblájához masírozik, én meg azon filózom, hogy az egójaként funkcionáló antianyagból álló feketelyuk mikor szívja magába a naprendszert.

– Figyelj! – suttogja Easton, mielőtt elválnak útjaink. – Túl magas kategóriába soroltam magamat. Valószínűleg kábé öt lépésben tönkrevágnak, de semmi baj. A PSK csak annyit akart, hogy legyünk jelen, és azt teljesítettem. Ezzel azt akarom mondani, hogy bárkivel is játszol, ha hagyod, hogy gyorsan elintézzem, beugorhatunk Dylan édességboltjába, és visszaérhetünk a második kör előtt.

– Te fizetsz?

– Legyen.

– Egy olyan sütibe töltött macaront?

– Naná!

– Áll az alku!

Amennyire berozsdásodtam, nem lesz nehéz gyorsan mattot kapni, mint egy totál lúzer. Helyet foglalok a harmincnégyes táblánál, a világos oldalon, és figyelem, ahogy körülöttem megtelnek a székek, az emberek kezét ráznak, hallgatom a bemutatkozást és a csevejt, ahogy mindenki a kezdés bejelentésére vár. Senki sem figyel rám, és csak... megteszem.

A királyért nyúlok. Kézbe veszem. Érzem kevéske, tökéletes súlyát a kezemben, és halványan elmosolyodom, ahogy végigsimítom a korona sarkait.

A hülye, haszontalan, semmirekellő király. Alig léphet egy mezőt, iszkol, hogy elbújjon a bástya mögé, és annyira, de annyira könnyű sarokba szorítani. A vezér hatalmának törtrésze csak az övé. Semmi, az égvilágon *semmi* a királysága nélkül.

Összeszorul a szívem. Legalább lehet vele azonosulni.

Visszateszem a királyt a helyére, és nézem a bábuk alkotta látképet. A sakk triviális, ám monumentális tájképet. Jobban ismerem, mint a kilátást a gyerekkori szobából (semmi különös, egy elromlott trambulin, egy csomó csökönyös mókus és egy sárgabarackfa, ami soha nem tanult meg gyümölcsöt hozni). Jobban ismerem, mint a saját arcomat a tükörben, és képtelen vagyok elfordítani a tekintetemet, még akkor is, amikor elhúzzák az előttem lévő széket, és akkor is, amikor az egyik versenyigazgató bejelenti, hogy kezdődik az első kör.

Az asztal megmozdul, ahogy az ellenfelem helyet foglal. Nagy kéz nyúlik be a látómezőmbé. És épp, amikor kényszeríteném magamat, hogy visszatérjek az ábrándozásból, és megrázzam, hallom, hogy egy mély hang azt mondja:

– A Marshall Sakk-klub elsőszámú játékosa, Nolan Sawyer.

Harmadik fejezet

NEM NÉZ RÁM.

A kezét nyújtja, de a táblát nézi, és a pillanat törtészéig fogalmam sincs, mi folyik itt, hol vagyok, vagy hogy mit keresek itt. Nem tudom, hogy hívnak.

Nem. Várjunk! Azt mégis tudom.

– Mallory Greenleaf – dadogom, és kezet fogok vele. Teljesen körbefogja az enyémet. A szorítása rövid, meleg és nagyon-nagyon határozott. – PSK. Vagyis Paterson. Klub. Izé, sakk-klub. – A torkomat köszörülöm. Azta! Igazán ékesszó-ló. Tök érthető. – Örülök, hogy megismerhetlek – hazudom.

Azonnal viszonozza a hazugságot egy „Szintén”-nel, és továbbra sem néz fel. Csak felkönyököl az asztalra, a tekintetét a bábukra szegezi, mintha a személyem, az arcom, az identitásom teljesen irreleváns lenne. Mintha csak a tábla világos oldalának kiterjesztése lennék.

Lehetetlen. Ez a srác nem lehet Nolan Sawyer. Vagy nem az a Nolan Sawyer. A híres. A szexszimbólum, bármit jelentsen is az. A srác, aki pár éve világsztár volt, és most...

Fogalmam sincs, most mi jár Nolan Sawyer fejében, de *lehetetlen*, hogy velem szemben üljön. Az emberek körülöt-tünk nem túl visszafogottan bámulják őt, és rájuk akarok

ordítani, hogy ő itt csak egy hasonmás. Sokan járkálnak közöttünk. Manapság hasonmáscunami van.

Az megmagyarázná, miért ül itt, és nem csinál semmit. Nyilván ennek a bizarr Nolan Sawyernek fogalma sincs, hogyan kell játszani, azt hitte, ez egy madzsongtorna, és azon tűnődik, hol vannak a kövek és...

Valaki a torkát köszörüli. A mellettem ülő játékos az, egy középkorú férfi, aki nem törődve a saját partijával inkább az enyémet stíróli, a tekintete jelentőségteljesen jár köztem és a bábuim között.

Amik a világosak.

Francba! Enyém az első lépés. Mit csináljak? Hol kezdjem? Melyik bábút használjam?

Gyalog e4-re. Tessék. Kész. A leggyakoribb, unalmas...

– Az óráam – suttogja Sawyer szórakozottan. A gyalogomat nézi.

– Tessék?

– El kell indítanod az órámat, különben nem reagálhatok. – Unottnak és hangyányit bosszúsnak hangzik.

Teljesen megalázottan pipacsvörösre váltok, és körülnézek. Nem találok azt a hülye órát, aztán valaki – Sawyer – pár centit felém tolja. Ott volt a jobb kezemenél.

Tökéletes. Klassz. Ez most nagyszerű pillanat lenne, hogy a padló futóhomokká alakuljon. És élve elnyeljen.

– Bocsánat! Izé... tudtam az óráról. De elfelejtettem, és...

– *És szeretném szemem döfni magam azzal a ceruzával. A tied? Kölcsönkérhetem?*

– Semmi gond. – Lép egyet, gyalog e5-re. Elindítja az órámat. Aztán megint én jövök, és... a francba, újra és újra lépnem kell. Nolan Sawyer ellen. Ez igazságtalan. Egy vicc.

Gyalog a d3-ra talán? Majd miután leüti a bábumat, egy másik gyalog a c3-ra. Állj, mit művelek? Csak... nem egy dán csellet próbálkozom Nolan Sawyer ellen, ugye?

A dán csel az egyik legagresszívabb nyitás a sakkban – cseng a fülemben apa hangja. Az első néhány lépés során elveszítesz két bábut, aztán gyorsan támadásba lendülsz. A legtöbb jó játékos megtanulta megvédeni magát. Ha tényleg muszáj használnod, mindenképpen legyen egy jó terved azutánra.

Gyorsan végig gondolom a nem létező tervemet. Hát, nagyon jól jönne egy hányóvödör, de helyette csak sóhajtok, és beletörődően előretolom a futómat, mert minél több, annál jobb.

Ez katasztrófa! KüldjeteK segítséget!

Ezután teszek öt lépést. Aztán még kettőt, ekkor Sawyer elkezd nyomást gyakorolni rám, kitartóan támad a vezérével és a huszárjával, és úgy érzem magam, mint az egyik bogár, ami néha betéved Góliát ketrecébe. Leszorítva. Őszszenyomva. Mint akinek vége. A gyomrom összeszorul, jéggé fagy, sikamlós, és meddő percekig bámulom a táblát, keresem a kiutat ebből a kalamajkából, ami egyszerűen nincs ott.

Aztán mégis.

Három lépés kell hozzá, és elveszítem szegény viharvert futómat, de kiszabadítom magam. A nyitás rémülete lassan régi, ismerős érzéssé olvad. *Sakkozok, és tudom, mit csinálok.* Minden lépés után lecsapom Sawyer óráját, és kíváncsian felnézek rá, bár ő sosem teszi ugyanezt.

Mindig kifürkészhetetlen. Megfejthetetlen. Nem kétlem, hogy komolyan veszi a játékot, de távolságtartó, mint ha messziről játszana, egy cellába zárva az egyik bástyája tetején. Itt van, de nem igazán itt. A mozdulatai, amikor megérinti a bábukat, precízek, gazdaságosak, erősek. Utálok magamat, amiért ezt észreveszem. Magasabb, mint a mellette ülő férfiak, és utálok magam, amiért ezt is észreveszem. A válla és a bicepsze pont jól töltik ki a fekete ingét, és amikor felgördíti az ingujját, észreveszem az al-

karját, és hirtelen hálás vagyok, hogy sakkozunk, és nem szkanderozunk. Ezért utálok magam a leginkább.

A Mallory-utálat parti nagyban tombol, aztán Sawyer lép a huszárjával. Utána túlságosan lefoglal, hogy megpróbáljak visszaemlékezni arra, hogyan lélegezzek, így elfelejttem magamat korholni.

Nem arról van szó, hogy rossz lépés. Egyáltalán nem az. Ami azt illeti, hibátlan lépés. Látom, mit tervez vele: újra lépni, megnyitni engem, kényszeríteni a sáncolásra. Sakkot adni négy vagy öt lépésben. Kést szorít a nyakamhoz, és nekem annyi. De...

De szerintem lehetséges, hogy máshol a táblán...

Ha kényszeríteném...

És nem vonulna vissza a...

A szívem hevesen ver. És nem védekezem. Helyette előrelépek a saját huszárommal, kicsit kótyagosan, és először... Te jó ég, ötvenöt perce ezt csináljuk? Az hogy lehet?

A sakk miért mindig *ilyen* érzés?

A legelső alkalommal azóta, hogy elkezdtük, amikor felnézek Sawyerre, észreveszem valaminek a nyomát. Ott van, ahogy mozdul a válla, ahogy telt ajkához szorítja az ujjait, ott egy apró jel, hogy talán tényleg mégis *itt* van. Játssza ezt a játékot. Velem.

Vagyis *ellenem*.

Egy szempillantás alatt elmúlik. Lép a vezérével. Leüti a futómat. Megállítja az órát.

Lépek a huszárommal. Elkapom a gyalogját. Megállítom az órát.

Vezér. Óra.

Ismét huszár. Kiszárad a szám. Óra.

Bástya. Óra.

Gyalog. Nagyot nyelek, kétszer. Óra.

Bástya leüti a gyalogot. Óra.

Király.

Sawyernek kell néhány másodperc, hogy rájöjjön, mi történt. Néhány másodperc, hogy végigfusson minden lehetséges forgatókönyvön a fejében, az összes úton, ahogy ez a parti alakulhat. Tudom, mert látom, hogy felemeli a kezét, hogy lépjen a saját vezérével, mintha az bármit is számíthatna, mintha ki tudna szabadulni a támadásomból. És én is tudom, mert meg kell köszörszöm a torkomat, mielőtt azt mondom:

– Én... Sakk-matt.

Ekkor néz fel először a szemembe. A szeme sötét, tiszta és komoly. És néhány fontos, rég elfeledett dologra emlékeztet.

Nolan Sawyer tizenkét évesen harmadik lett egy tornán egy rövid sáncolással kapcsolatos igazságtalan bírói döntés miatt, és válaszul lesodorta a bábukat a tábláról a karjával. Tizenhárom évesen második lett ugyanazon a tornán. Ekkor az egész asztalt felborította. Amikor tizennégy volt, üvöltözött Antonovval vagy egy lány, vagy egy elutasított döntetlen miatt (a pletykák nem értenek egyet), és nem emlékszem, hány éves volt, amikor egy korábbi világelsőt pöcsfejnek nevezett, amiért az szabálytalan lépéssel próbálkozott egy bemelegítő parti alatt.

Arra viszont emlékszem, hogy hallottam a sztorit, és fogalmam sem volt, mi lehet az a pöcsfej.

Sawyert minden egyes alkalommal megbüntették. Lehordták. Szenvedélyes véleménycikkek tárgya lett a sakk-médiában. És mindannyiszor tárt karokkal fogadta vissza a sakk-közösség, mert mondom, mi a helyzet. Több mint egy évtizeden át Nolan Sawyer sakktörténelmet írt, újraalkotta a mércéket, felhívta a figyelmet a sportra. Hol marad a móka a játékban, ha a legjobb kimarad? És ha a legjobb néha seggfejként viselkedik... hát, minden meg van bocsátva.

De nincs elfelejtve. A közösségben mindenki tudja, hogy Nolan Sawyer a mérgező maskulinitás szörnyű, szeszélyes, rosszkedvű szobra. Hogy a sakk történetének legrosszabb vesztese. Bármelyik sport történetének. *A történelem* történetének.

Ami, mivel az előbb ellenem veszített, némi gondot jelenthet.

A parti kezdete óta először veszem észre, hogy tucatnyi ember áll körülöttünk, sugdolóznak egymással. Meg akarom kérdezni, mit néznek – talán vérzik az orrom, gond van a ruhámmal, vagy egy tarantula van a fülemben –, de túlságosan lefoglal, hogy Sawyert bámuljam. Követem a mozdulatait. Megbizonyosodom róla, hogy nem vágja hozzám a sakkórát. Nem könnyű megfélemlíteni engem, de inkább kihagynám a sakk-matt okozta traumás agysérülést, ha úgy döntene, hogy egy összecsukható széket a fejemen tör szét.

Bár meglepő módon megelégszik azzal, hogy csak néz. Az ajkai kicsit szétválnak, a szeme csillog, mintha egyszerre lennék valami furcsa és ismerős, zavaros, rendkívüli és...

Néz. Miután huszonöt lépésen át üggyet sem vetett rám, most csak *néz*. Higgadt. Kíváncsi. Nyugtalanítóan *nem* dühös. Valami fura jut eszembe. A legjobb játékosok mindig cuki beceneveket kapnak a sajtótól. A művész. A sakk Picasóója. A cselek Mozartja. Nolan beceneve?

A Királygyilkos.

A Királygyilkos előrehajol, ha csak egy lehetnyit is, és az intenzív, áhítatos arckifejezését sokkal fenyegetőbbnek érzem, mint egy összecsukható széket a fejemen.

– Ki... – kezdi, és képtelen vagyok elviselni.

– Köszönöm a partit! – bukik ki belőlem, és aztán, bár kezdet kellene ráznom vele, alá kellene írnom a pontozólapot, játszani még három partit, mindezek dacára felpattanok.

Nem szégyen visszavonulni a bábuiddal, ha sarokba szorítanak, és így kijuthatsz – mondogatta apa. Nem szégyen ismerni a játékod korlátait.

A székem felborul, amikor elrohanok. Hallom a csikorgó hangot, de akkor sem állok meg, hogy felállítsam.